

1.

Seděl jsem na posteli ve svém bytě v Culver City a sledoval jsem, jak hrají Lakers, bez zvuku, a přitom jsem se snažil učit slovíčka na hodinu japonštiny pro začátečníky.

Byl to klidný večer; dceru jsem dal spát kolem osmé. Na posteli jsem měl magnetofon a rozjásaný ženský hlas pronášel věty jako: „Ahoj, jsem policista. Mohu být nápomocen?“ a „Prosím, dejte mi jídelní lístek.“ Po každé větě žena udělala pauzu, abych to zopakoval japonsky. Koktal jsem, jak nejlépe jsem uměl. Pak řekla: „Obchod se zeleninou je zavřený. Kde je pošta?“ Takové věci. Někdy bylo těžké soustředit se, ale snažil jsem se. „Pan Hajaši má dvě děti.“

Snažil jsem se odpovědět. „*Hajaši-san wa kodomo ga fur.. futur..*“ Zaklel jsem. Ale to už ženský hlas zase pokračoval.

„Tento nápoj není vůbec dobrý.“

Otevřenou učebnici jsem měl na posteli, vedle pana Bramborové Hlavy, kterého jsem dal zase dohromady pro dceru. Leželo tam i album fotografií a fotky z oslavy jejích druhých narozenin. Uplynuly od ní už čtyři měsíce, ale ještě jsem snímky nedal do alba. Nějak na to stále nezbýval čas.

„Ve dvě bude schůze.“

Fotky na posteli už neodrážely skutečnost. Po čtyřech měsících vypadala Michelle úplně jinak. Byla větší; vyrostla z drahých šatů, které jí na oslavu koupila moje bývalá žena – z černého sametu s bílým krajkovým límcem.

Na fotografiích hraje má bývalá manželka význačnou roli – drží dort, když Michelle sfoukává svíčky, pomáhá jí rozbalovat dárky. Vypadá jako obětavá matka. Dcera žije vlastně se mnou a má bývalá žena ji moc často nevidá. Na víkendové návštěvy přichází jen občas a vynechává placení alimentů. Ale podle fotografií z oslavy narozenin by to nikdo nikdy neřekl.

„Kde je záchod?“

„Mám auto. Můžeme jet spolu.“

Pokračoval jsem v učení. Oficiálně jsem byl ovšem ve službě: příslušník Speciálních služeb – na telefonu pro velitelství divize ve městě. Ale devátého února byl klidný čtvrtek a neočekával jsem, že se toho bude moc díť. Do devíti mi volali jen třikrát.

Speciální služby zahrnují diplomatickou sekci policejního sboru; zabýváme se problémy s diplomaty a slavnými osobnostmi, obstaráváme tlumočníky a prostředníky pro cizí státní příslušníky, kteří přijdou z nějakého důvodu do styku s policií. Je to rozmanitá, ale ne lopotná práce. Když sloužím u telefonu, můžu čekat půl tuctu žádostí o pomoc, z nichž žádná nevyžaduje okamžitý zákrok. Málokdy musím vyjet. Je to mnohem méně náročné než se starat o styk s novináři, což jsem vykonával před svým vstupem do Speciálních služeb.

Tak či onak, devátého února večer se první telefonát týkal Fernanda Consecy, chilského vicekonzula. Zastavil ho hlídkový vůz; Ferny byl příliš opilý, aby mohl jet, ale oháněl se diplomatickou imunitou. Řekl jsem hlídce, aby ho odvezli domů, a poznamenal si, že si mám ráno zase stěžovat na konzulátu.

O hodinu později volali detektivové z Gardeny. Zatkli podezřelého ze střelení v restauraci, který mluvil jen samojsky, a chtěli tlumočníka. Řekl jsem, že bych ho mohl sehnat, ale že všichni Samoánci mluví anglicky; země je už léta americkým poručenským územím. Detektivové řekli, že to vyřídí sami. Pak mi zavolali, že televizní přenosové vozy na koncertu skupiny Aerosmith blokují požární jízdní pruhy; řekl jsem policistům, ať zavolají hasiče. Další hodinu byl klid. Vrátil jsem se ke své učebnici a melodického hlasu ženy, která říkala věci jako: „Včerejší počasí bylo deštivé.“

Potom zavolał Tom Graham.

„Jsou to ty zasraný Japončici,“ spustil Graham. „Nemůžu uvěřit, že vytahujou ty sračky. Radši sem přijed, Petey-san. Figuero jedenáct set, roh Sedmé. Je to nová budova společnosti Nakamoto.“

„O co kráčí?“ Musel jsem se zeptat. Graham je dobrý detektiv, ale rozčiluje se a často věci nafukuje.

„Jde o to, že ty zasraný Japončici požadujou styčného důstojníka ze Speciálních služeb. Což jsi ty, kámo. Říkají, že policie nemůže pokračovat, dokud se sem nedostaví styčnej důstojník.“

„Nemůže pokračovat? Proč? Co máte?“

„Mrtvolu,“ řekl Graham. „Běloška, přibližně pětadvacet let, asi metr pětadesát. Leží na zádech přímo v jejich velký kanceláři. Je to docela podivaná. Radši sem přijed, hned jak budeš moct.“

Zeptal jsem se: „Co je to tam slyšet, hudba?“

„To si piš, že jo,“ opáčil Graham. „Probíhá tady velká sláva. Dneska je slavnostní otevření věže firmy Nakamoto a mají tady velkou recepci. Buď tak hodnej a přifřč sem.“

Řekl jsem, že přijedu. Zavolał jsem sousedku paní Asceniovou a požádal ji, aby mi pohlídala dítě, když budu pryč; vždycky potřebuje nějaký ten dolar navíc. Zatímco jsem čekal, až přijde, vzal jsem si novou košili a parádní oblek. Pak zavolał Fred Hoffmann, který měl službu na velitelství ve městě; podsaditý, drsný chlapík se šedivými vlasy. „Poslouchej, Pete. Myslím, že bys na tohleto mohl potřebovat pomoc.“

Zeptal jsem se: „Pročpak?“

„Vypadá to, že máme vraždu, do který jsou zapletený Japonci. Může to být šlamastyka. Jak dlouho děláš styčného důstojníka?“

„Asi šest měsíců,“ odpověděl jsem.

„Kdybych byl na tvým místě, sehnal bych si nějakýho zkušenýho pomocníka. Vyzvedni Connora a vezmi ho s sebou do města.“

„Koho?“

„Johna Connora. Slyšels o něm někdy?“

„Jasně.“ Všichni v oddělení slyšeli o Connorovi. Byla to hotová legenda, nejzkušenější z příslušníků Speciálních služeb. „Ale není v penzi?“

„Je na neomezený dovolený, ale pořád pracuje na případech, co se týkají Japonců. Myslím, že by ti mohl Helfnout. Řeknu ti, jak to uděláme. Zavolám mu místo tebe. Ty jenom zajed dolů a vyzvedni ho.“ Hoffmann mi dal jeho adresu.

„Dobře, prima. Díky.“

„A ještě jedna věc. Jenom pozemní linky, je to jasný, Pete?“

„Dobře,“ přisvědčil jsem. „Kdo to žádal?“

„Je to tak lepší.“

„Jak myslíš, Frede.“

„Pozemní linky“ znamenalo neužívat rádia, aby naše hovory nemohly být zachyceny sdělovacími prostředky, které monitorují policejní frekvence. V jistých situacích to byl standardní postup. Kdykoliv jela Elizabeth Taylorová do nemocnice, přešli jsme na pozemní linky. Nebo když nedospělý syn někoho významného zemřel při srážce aut, použili jsme je také, abychom měli jistotu, že se to rodiče dozvědí dřív, než jim televizní štáby začnou bouchat na dveře. Pro takové věci jsme používali pozemní linky. Nikdy předtím jsem však neslyšel, že by byly použity při vraždě.

Přesto jsem při jízdě do města poslušně nepoužil telefon v autě a poslouchal rádio. Vysílali tam zprávu o postřelení tříletého chlapce, který je nyní od pasu dolů ochrnutý. Byl svědkem loupeže ve večerce. Zbloudilá kulka ho trefila do páteře a byl –

Přepnul jsem na jinou stanici, kde vysílali rozhovor s japonskými hosty. Před sebou jsem viděl světla mrakodrapů ve středu města, jejichž vrcholky mizely v mlze. V San Pedro jsem sjel z dálnice, abych se dostal ke Connorovi.

O Johnu Connorovi jsem věděl, že žil nějakou dobu v Japonsku, kde se naučil jazyk a poznal tamní kulturu. V jednu dobu, v šedesátých letech, byl jediným policistou, který hovořil plynule japonsky, i když Los Angeles mělo největší japonskou populaci mimo domácí ostrovy.

Teď má policie samozřejmě víc než osmdesát příslušníků, kteří mluví japonsky – a řadu těch, kteří se jako já snaží tu řeč naučit.

Connor šel před několika roky do penze. Ale styční důstojníci, kteří s ním dělali, se shodli, že byl nejlepší. Říkalo se o něm, že pracuje velmi rychle, často vyřešil případy za pár hodin. Měl reputaci zkušeného detektiva a mimořádného zpravodajce schopného dostat informaci ze svědků jako nikdo jiný. Ale nejvíc ze všeho ho chválili za vyvážený přístup. Jeden mi řekl: „Pracovat s Japonci je jako balancovat na provaze. Dříve nebo později všichni spadnou na jednu nebo na druhou stranu. Někteří dojdou k závěru, že Japonci jsou báječní a nemůžou udělat nic špatně. Ostatní dojdou k závěru, že Japonci jsou zločinci a hajzlové. Ale Connor si vždycky udržuje balanc. Stojí uprostřed. Vždycky přesně ví, co dělá.“

John Connor žil v průmyslové oblasti za Sedmou ulicí, v bytě nad velkým cihlovým skladištěm vedle depa diesellových kamionů. Nákladní výtah v budově nefungoval. Vyšel jsem do třetího patra a zaklepal na jeho dveře.

„Je otevřeno,“ ozvalo se.

Vstoupil jsem do malého bytu. Obývací pokoj byl prázdný a zařízený v japonském stylu: rohože *tatami*, zástěny *šodži* a dřevem obložené stěny. Kaligrafické svitky, černý lakovaný stůl, váza s jednou orchidejí.

Vedle dveří byly položeny dva páry bot. Jedny byly mužské, masivní. Druhé ženské na vysokých podpatcích. „Kapitán Connor?“ zeptal jsem se.

„Za minutku.“

Zástěna *šodži* se rozevřela a objevil se Connor. Byl překvapivě vysoký, možná metr devadesát. Měl na sobě *jukatu*, lehký japonský oděv z modré bavlny. Odhadl jsem ho na padesát pět let. S rozložitými rameny, plešatějící, s přistřiženým knírkem, ostrými rysy, pronikavýma očima. Měl hluboký, klidný hlas.

„Dobrý večer, poručíku.“

Potřásli jsme si rukama. Connor si mě prohlédl od hlavy k patě a spokojeně pokývl. „Dobré. Velice reprezentativní.“

„Pracoval jsem dřív s novináři. Člověk nikdy nevěděl, kdy bude nutné objevit se před kamerami.“

Přikývl. „A teď máte službu na zavolání jako příslušník Speciálních služeb?“

„Správně.“

„Jak dlouho děláte styčného důstojníka?“

„Šest měsíců.“

„Mluvíte japonsky?“

„Trochu. Chodím do kurzu.“

„Dejte mi pár minut na převléknutí.“ Otočil se a zmizel za zástěnou šodži. „Je to vražda?“

„Ano.“

„Kdo vám to oznámil?“

„Tom Graham. Velící důstojník na místě zločinu. Řekl, že Japonci trvají na přítomnosti styčného důstojníka.“

„Rozumím.“ Následovala odmlka. Ozvala se tekoucí voda. „Je to běžný požadavek?“

„Ne. Ve skutečnosti jsem ještě neslyšel, že by se to stalo. Obvykle o něj žádají policisté, protože mají jazykové problémy. Ještě jsem neslyšel, že by styčného důstojníka žádali Japonci.“

„Ani já ne,“ prohlásil Connor. „Žádal Graham, abych tam byl? Protože s Tomem Grahamem se ne vždy shodneme.“

„Ne, Fred Hoffmann navrhl, abych vás vzal. Zdálo se mu, že nemám dost zkušeností. Řekl, že vám zavolá.“

„Takže vám volali domů dvakrát?“ zeptal se Connor.

„Ano.“

„Rozumím.“ Opět se objevil, měl tmavě modrý oblek, vázal si kravatu. „Zdá se, že času není nazbyt.“ Mrkl na hodinky. „Kdy volal Graham?“

„Kolem deváté.“

„Potom už uplynulo čtyřicet minut. Pojdme, poručíku. Kde máte auto?“

Spěchali jsme dolů.

Jel jsem vzhůru po ulici San Pedro a zabočil vlevo na Druhou, která vedla k budově firmy Nakamoto. Lehce mžilo. Connor cível z okna. Zeptal se: „Jak dobrou máte paměť?“

„Dost dobrou, řekl bych.“

„Přemýšlím, zda byste mi dokázal zopakovat telefonní hovory, které jste dnes vedl. Řekněte mi je co nejpodrobněji. Slovo od slova, můžete-li.“

„Vynasnažím se.“

Zopakoval jsem telefonní hovory. Connor poslouchal bez přerušení či komentáře. Nevěděl jsem, proč ho to tolik zajímá, a on mi to neřekl. Když jsem skončil, zeptal se: „Hoffmann vám neřekl, kdo žádal pozemní linky?“

„Ne.“

„No, v každém případě je to dobrý nápad. Nikdy nepoužívám telefon v autě, pokud nemusím. V těchto dnech poslouchá příliš mnoho lidí.“

Zatočil jsem na Figueroa. Vpředu jsem viděl zářící reflektory před novou věží firmy Nakamoto. Budova sama byla ze šedé žuly, tyčila se do noci. Zajel jsem do pravého pruhu, otevřel schránku přístrojové desky a shrábl hrst navštívenek.

Stálo na nich: Detektiv poručík Peter J. Smith, styčný důstojník Speciálních služeb, Policejní oddělení Los Angeles. Vytisknuto anglicky na jedné straně, japonsky na druhé.

Connor se díval na navštívenky. „Jak se s touto situací chcete vypořádat, poručíku? Už jste někdy s Japonci vyjednával?“

Odpověděl jsem: „Vlastně ne. Jen dvě zatčení pro jízdu v opilosti.“

Connor řekl zdvořile: „Pak snad můžu navrhnout strategii, kterou bychom se měli řídit.“

„Souhlasím. Budu vám vděčný za pomoc.“

„Dobrá. Protože jste styčný důstojník, bude asi nejlepší, když se ujmete velení na místě, až přijedeme.“

„Oukej.“

„Neobtěžujte se s mým představováním ani ke mně nemluvte. Ani se na mě nedívejte.“

„Oukej.“

„Jsem nikdo. Všechno řídíte vy sám.“

„Oukej, prima.“

„Pomůže, když budete formální. Stůjte zpřímá a mějte sako pořád zapnuté. Ukloní-li se vám, neuklánějte se – jen trochu pokývněte hlavou. Cizinec nikdy nezvládne etiketu úklon. Ani se nesnažte.“

„Oukej,“ souhlasil jsem.

„Když začnete jednat s Japonci, pamatujte si, že neradi vyjednávají. Považují to za příliš konfrontační. Ve své vlastní společnosti se tomu vyhýbají, kdykoli je to možné.“

„Oukej.“

„Pokuste se o to.“

„Oukej.“

„Může to být obtížné. Japonci mohou být otravní. Dnes večer asi budou. Jednejte, jak nejlépe dokážete. Ale ať se stane cokoliv, neztrácejte hlavu.“

„V pořádku,“ řekl jsem.

Connor se usmál. „Jsem si jist, že si povedete dobře. Pravděpodobně nebudete mou pomoc vůbec potřebovat. Ale pokud uváznete, uslyšíte ode mě: ‚Snad mohu být nápomocen.‘ To bude signál, že přebírám velení. Od té chvíle nechte mluvit jenom mě. Dal bych přednost tomu, abyste už nepromluvil, i kdyby se na vás přímo obrátili. Dobrá?“

„Dobrá.“

„Může se vám chtít mluvit, ale nenechte se vyprovokovat.“

„Rozumím.“

„Dále, ať udělám cokoliv, nebuďte překvapen. Ať udělám cokoliv.“

„Oukej.“

„Když převezmu velení, ustupte tak, abyste stál trochu za mnou, po mé pravici. Nikdy si nesedejte. Nikdy se nerozhlížejte. Nikdy nevypadejte nesoustředěně. Pamatujte si, že i když přicházíte z videokultury, oni ne. Jsou to Japonci. Vše, co uděláte, pro ně bude mít význam. Každá stránka vašeho zjevu a chování se odraží na vás, na policii a na mně jako vašem nadřízeném a *senpai*.“

„Oukej, kapitáne.“

„Nějaké dotazy?“

„Co je to *senpai*?“

Connor se usmál.

Jeli jsme kolem reflektorů rampou dolů do podzemní garáže.

„V Japonsku,“ začal, „je *senpai* nadřízený, který provází podřízeného známého jako *kóhai*. Vztah *senpai-kóhai* je zcela běžný. Často se předpokládá, že existuje, kdykoliv mladší a starší pracují společně. Budou to asi předpokládat i o nás.“

Poznamenal jsem: „Jako učitel a žák?“

„Ne tak úplně,“ odporoval Connor. „V Japonsku má *senpai-kóhai* jiný význam. Více jako milující rodič: očekává se, že *senpai* je vůči *kóhai*ovi shovívavý a strpí u mladého muže různé druhy výstřelků a chyb.“ Usmál se. „Ale jsem si jistý, že mi nic neprovedete.“

Přijeli jsme na dno rampy a před námi bylo ploché parkoviště. Connor zíral z okna a zamračil se. „Kde jsou všichni?“

Garáž věže Nakamoto byla plná limuzín, řidiči se opírali o svá auta, povídali si a kouřili. Ale neviděli jsme žádné policejní auto. Obvykle je při vraždě místo osvětleno jako o Vánocích, světla blikají z půl tuctu černobílých hlídkových vozů, aut úředního lékaře, zřízenců a ostatních, kteří jsou při vyšetřování potřeba.

Ale dnes večer tady nebylo nic. Vypadalo to jenom jako garáž, kde se pořádá oslava: elegantní lidé stáli ve shlucích a čekali na svá auta.

„Zajímavé,“ poznamenal jsem.

Zastavili jsme. Obsluha parkoviště otevřela dveře a já jsem vystoupil na hluboký koberec a uslyšel tichou hudbu. Šel jsem s Connorem k výtahu. Z druhé strany přicházeli dobře oblečení lidé: muži ve smokingu, ženy v drahých róbách. A u výtahu stál v manšestrovém sportovním saku, na němž byly patrné skvrny, Tom Graham a zuřivě kouřil.